



LOUISE
CANDLISH

náš
dům

„Zamotá vám hlavu
už od první strany.“

SUNDAY TIMES

náš
dům

Copyright © 2018 by Louise Candlish

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan J. Škrob, 2021

Cover © Pip Watkins, 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0836-9 (pdf)

LOUISE CANDLISH

náš
dům

VENDETA

Jedinečné a úžasné SVJ

Pátek, 13. ledna 2017

Londýn, 12:30

Je to absurdní, ale vypadá to, jako by se někdo stěhoval do jejího domu.

Na Trinity Avenue parkuje dodávka, čtverhranný chřtán široce rozevřený, a po ploše jejího kovového jazyka klouže velký kus nábytku. Fi mhouří oči ve slunečním světle – hutném a žlutém jako máslo, což je touhle dobou dost neobvyklé; je to dar – a vidí, jak tu věc dva chlapi nesou na ramenou brankou a dál po cestičce.

Mojí brankou. Po mojí cestičce.

Ne, to nedává smysl: je jasné, že to nemůže být jejich dům. To musí být u Reeceů, o dva vchody vedle; ti se rozhodli prodat dům už na podzim a nikdo neví, jak to dopadlo. Na téhle straně Trinity Avenue jsou všechny domy stejné – eduardovský styl, z červených cihel, vždycky po dvou, a jejich majitelé se ještě navíc všichni shodují v tom, že přední dveře vypadají nejlíp, když jsou natřené černě. Každý ví, že se dají poplést.

Když se jednou Bram připotácel domů po *jednom rychlém pivu* U Dvou sládků, šel ke špatnému vchodu. Ona potom otevřeným oknem v ložnici poslouchala skřípání

a skuhrání, jak se její podnapilý muž marně pokoušel dostat svůj klíč do zámku v čísle 87, kde bydleli Merle a Adrian. Byl neuvěřitelně vytrvalý a zjevně věřil, že když se bude snažit dost dlouho, nakonec ty dveře *nějak* odemkne.

„Vždyť vypadají všechny stejně,“ rozčiloval se ráno.

„To vypadají, ale jak opilý jsi musel být, že sis nevšiml magnolie?“ řekla Fi se smíchem. (To bylo ještě v době, kdy jí jeho opilecké excesy připadaly zábavné a nenaplňovaly ji smutkem – nebo, podle nálady, pohrdáním.)

Zastaví se: magnolie. Podle ní to pozná, je to jejich strom. Rozkvetlá je nádherná, ale je krásná i holá jako třeba teď, její větve sahají k nebi s uměleckou grácií. A rozhodně roste v předzahrádce domu, před kterým stojí dodávka.

Myslí. Určitě to bude něco, co si Bram objednal a nedal jí o tom vědět. Nekomunikují spolu o každé drobnosti; oba vědí, že nový systém není dokonalý. Přidá do kroku a rukou si stíní oči proti slunci, už je tak blízko, že přečte nápis na dodávce: PRESTIGE – STĚHOVÁNÍ. Takže to *jsou* stěhováci. Asi nějakí Bramovi kamarádi, kteří jedou jinam a tady se zastavili jenom něco vyložit. Kdyby si mohla vybrat, bylo by to piano pro kluky. (*Panebože, jenom ať to nejsou bicí!*)

Ale počkat, teď se oba muži vrací a nosí z dodávky do domu další věci: jídelní židli; velký plechový tác; krabici s nápisem KŘEHKÉ; úzkou šatní skříň velikosti rakve. *Čí to je?* Dojde k jedinému možnému řešení: Bram si sem něko-ho pozval. Krev jí vypění vzteky. Určitě nějakého zoufalého kamaráda z hospody, který by jinak neměl kam jít. („Zůstaň, jak dlouho chceš, kámo, máme spoustu místa.“) A kdy se jí to asi tak chystal říct? Žádný cizí člověk s nimi tedy rozhodně bydlet nebude, i kdyby to mělo být jen na čas. I kdyby měl Bram ty nejušlechtilejší úmysly. Děti jsou na prvním místě: nejde v první řadě o tohle?

Má strach, že na to poslední dobou zapomínají.

Už je skoro tam. Když jde kolem čísla 87, Merle na ni z okna v přízemí mává, aby upoutala její pozornost, a přitom se mračí. Fi na ni jen rychle kývne a už míří ke své branice a dlážděné cestičce.

„Promiňte, co se to tady děje?“ V tom hluku ji ale nikdo neslyší. Hlasitěji, ostřeji: „Co tady s tím vším děláte? Kde je Bram?“

Ve dveřích se objeví žena, kterou nezná, a usmívá se. „Dobrý den, potřebujete něco?“

Fi nevěřícně zalapá po dechu. Tak *tohle* je ten Bramův člověk v nouzi? Typově je Fi podobná – i když mladší, je jí něco přes třicet. Světlovlasá, akční, veselá, ten typ, co si vyhrne rukávy a jde na věc. A jak ukazuje zkušenost, taky přesně ten typ, který dokáže někoho tak nespoutaného, jako je Bram, dostat pod kontrolu. „Vlastně jo. Jsem Fi, Bramova manželka. Co se to tady děje? A vy... vy jste jeho kamarádka?“

Žena k ní přejde blíž, je rázná, ale zároveň slušná. „Promiňte... či manželka?“

„Bramova. Tedy vlastně exmanželka.“

Neznámá se zatváří zvědavě a navrhone, aby sešly z cestičky, kde překáží „chlapům“. Fi se nechá dovést pod korunu magnolie, zatímco kolem proplouvá velký obraz zabalený do bublinkové fólie. „Co vám to, proboha, odsouhlasil za blbost?“ chce vědět. „Každopádně o tom nic nevím.“

„Asi vám nerozumím.“ Žena Fi zkoumavě pozoruje. Má zlatohnědé upřímné oči. „Vy jste sousedka?“

„Ne, to nejsem.“ Fi dochází trpělivost. „Já tady bydlím.“

Zkoumavý pohled se zostřuje. „To asi ne. My se sem právě stěhujeme. Za chvíli přijede manžel s další dodávkou. Jsme Vaughanovi.“ Říká to, jako by je Fi snad měla znát, dokonce si s ní chce formálně potřást rukou. „Já jsem Lucy.“

Fi lapá po dechu a nemůže uvěřit svým uším, které jí do mozku vysílají nějaké nesmysly. „Podívejte se, tenhle dům mi patří, a kdybych ho chtěla pronajímat, asi bych o tom něco věděla.“

Tvář Lucy Vaughanové zalije zmatený ruměncem. Nataženou ruku zase svěsí. „My si ho ale *nepronajímáme*. *Koupili* jsme ho.“

„To je absurdní!“

„Není!“ Žena se podívá na hodinky. „Oficiálně nám dům patří od dvanácti, i když v realitce nám dali klíče dřív.“

„O čem to mluvíte? V jaké realitce? Žádná realitka přece klíče od mého domu nemá!“ Fi obličej překypuje emocemi: strachem, frustrací, hněvem, ale svým způsobem je tím vším i pobavená, protože to přece *musí* být vtip, i když hodně složitý. „To má být nějaký kanadský žertík?“ Pátrá, jestli někde za ženinými zády neuvidí kameru, jestli to celé někdo nenahrává do nějakého zábavného pořadu, ale nikde nic – jenom řady velkých krabic v nepřetržitém pohybu. „Protože mně to moc legrační nepřipadá. Můžete jim říct, ať přestanou?“

„To rozhodně nemám v plánu,“ řekne rázně a nekompromisně Lucy Vaughanová. Přesně taková umí být Fi, pokud ji zrovna nevyvede z míry něco *takového*. Lucy se otráveně mračí, ale pak jako by si najednou něco uvědomila. „Počkejte, říkala jste Fi? Jako Fiona?“

„Ano. Fiona Lawsonová.“

„Aha, tak to jste...“ Lucy si všimne, jak je stěhováci nechápavě pozorují, odmlčí se a pak pokračuje polohlasem. „Pojďme radši dovnitř.“

A vede Fi jejími vlastními vchodovými dveřmi do jejího vlastního domu jako hosta. V hale s vysokým stropem se Fi šokovaně zastaví. Tohle přece není *její* hala. Ano, rozměry

odpovídají, stříbrnomodré stěny jsou stejné a schodiště je taky tam, kde si ho pamatuje, ale jinak tu nic nezůstalo, po všech věcech jako by se slehla zem: po odkládacím stolku i starožitné komodě, po všech botách, taškách a kabelkách, po obrazech na stěnách. A její milované zrcadlo z růžového dřeva, které zdělila po babičce, je taky pryč! Dotkne se zdi tam, kde bylo, jako by čekala, že ho nahmatá pod omítkou.

„Kam jste dala naše věci?“ chce vědět od Lucy. Panika ji nutí křičet a jeden ze stěhováků se po ní káravě ohlédne, jako by to snad byla *ona*, kdo je tady nebezpečný.

„Já jsem nikam nic nedávala,“ řekne Lucy. „Věci jste si vy-stěhovali vy. Předpokládám, že včera.“

„Nic takového jsem rozhodně neudělala. Musím se podívat nahoru,“ řekne Fi a dere se ke schodišti.

„No...“ začne Lucy, ale Fi nečeká, až jí někdo dovolí projít si vlastní dům.

Bere schody po dvou, a když se nahoře zastaví, ještě chvíli se pevně drží mahagonového zábradlí, jako by se bála, že se pod ní jinak celá budova zhroutí. Potřebuje si dokázat, že je ve správném domě, že se nezbláznila. Výborně, vypadá to, že všechny dveře vedou, kam mají: vpředu a vzadu uprostřed dvě koupelny, nalevo a napravo po dvou ložnicích. Pustí se zábradlí a chce si projít všechny místnosti jednu po druhé. Čeká, že všechny věci budou tam, kde vždycky byly.

Nikde ale nic není. Všechny jejich věci zmizely, nezůstal ani jediný kus nábytku, jenom otisky v koberci po postelích, knihovnách a skříních, které tam ještě včera stály. Světle zelená skvrna na podlaze jednoho z dětských pokojů, která je tam od oslavy narozenin, kdy se kluci prali a rozbili míč se slizem. V koutě koupelny je tuba gelu s čajovníkovým olejem, který kupovala v Sainsbury's. Za kohoutkem vany nahmatá dlaždici, která nedávno praskla (nepodařilo se jim

zjistit, kvůli čemu), a tiskne ji, dokud to nezačne bolet. Ujišťuje se, že je pořád z masa a kostí, že má v pořádku nervová zakončení.

Všude je intenzivní citrónová vůně čisticích prostředků.

Fi se vrací dolů a neví, jestli tu bolest, kterou cítí, má v sobě, nebo v holých zdech svého prázdného domu.

Lucy přeruší rozhovor se dvěma stěhováky a Fi vycítí, že právě odmítla jejich nabídku pomoci – aby se vypořádali *sní*, s vetřelcem. „Paní Lawsonová? Fiono?“

„Je to neuvěřitelné,“ řekne Fiona a to slovo několikrát zopakuje. Jediné slovo, kterým se to dá vystihnout. Nevěří, že se to děje, a jenom proto se ještě nepropadla do panického záchvatu. „Vůbec tomu nerozumím. Můžete mi, prosím vás, vysvětlit, co se to tady sakra děje?“

„O to se celou dobu snažím. Můžu vám to dokázat,“ řekne Lucy. „Pojďte do kuchyně – tady překážíme.“

Kuchyně je úplně prázdná, až na stůl a židle, které Fi v životě neviděla, a otevřenou krabici s čajem na lince. Lucy je natolik citlivá, že zavře dveře, aby návštěva netrpěla tím, že bude muset sledovat neustávající invazi za nimi.

Návštěva.

„Podívejte se na tyhle e-maily,“ řekne Lucy a podá Fi svůj telefon. „Jsou od naší právničky Emmy Gilchristové z Benetta, Stafforda a spol.“

Fi si telefon vezme a snaží se soustředit. První e-mail je týden starý a podle všeho potvrzuje výměnu dokumentů k Trinity Avenue 91 v Alder Rise mezi Davidem a Lucy Vaughanovými a Abrahamem a Fionou Lawsonovými. Druhý přišel dnes ráno a oznamuje se v něm, že prodej úspěšně proběhl.

„Vy mu říkáte Bram, vidíte? Proto mi chvíli trvalo, než mi to došlo,“ řekne Lucy. „Bram je Abraham, samozřejmě.“ Má

v ruce i opravdový dopis, oznámení o otevření účtu u plynáren adresované Vaughanovým na Trinity Avenue. „Chtěli jsme všechno jenom e-mailem, ale tohle nám z nějakého důvodu poslali poštou.“

Fi jí vrátí telefon. „To nic neznamena. Může to být všechno podvrh. Phishing nebo něco takového.“

„Phishing?“

„Ano, před pár měsíci jsme o tom měli u Merle přednášku od jedné policistky. Falešné e-maily a složenky se teď dají dělat tak realisticky, že se to těžko pozná. Někdy na to přijdou až odborníci.“

Lucy se vyčerpaně usměje, i když jen na půl úst. „Přísahám, že je to všechno pravé. Doopravdy. Peníze už budete mít touhle dobou na účtu.“

„Jaké peníze?“

„No přece ty, za které jsme si koupili tenhle dům! Moc se omlouvám, ale nemůžu to opakovat donekonečna, paní Lawsonová.“

„To ani nechci,“ odsekne Fi. „Říkám vám, že se musela stát nějaká chyba. Říkám vám, že jste si nemohli koupit dům, který nebyl na prodej.“

„On ale *byl* na prodej. Jinak bychom si ho samozřejmě koupit nemohli.“

Fi na Lucy zmateně zírá. Všechno, co říká i *dělá*, je naprosto šílené, ale zároveň vůbec *nevypadá* jako blázen. Ne, Lucy vypadá jako člověk přesvědčený o tom, že pomatená je ve skutečnosti *ona*.

„Možná byste měla zavolat manželovi,“ řekne Lucy nakonec.

Ženeva, 13:30

Leží ve svém hotelovém pokoji a škuje rukama a nohama. Má kvalitní matraci, přímo navrženou tak, aby pohlcovala nespavost, vášeň a nejhorší noční můry, ale takové napětí, které prožívá on, pohltit nedokáže. Neuklidnily ho ani dva prášky, které si vzal. Možná ho zneklidňují letadla a nelí-
tostný rytmus jejich příletů a odletů. Ale daleko spíš je to hrůza z toho, co udělal, děsivé uvědomění, co všechno obě-
toval.

Protože teď už se to děje. Švýcarské hodinky ukazují přesný čas. Tady je půl druhé, v Londýně půl jedné. Fyzicky je konečně tím, čím byl psychicky už několik týdnů: vy-
hnancem, vyděděncem, psancem. Uvědomuje si, že doufal, že se mu nějak uleví, jakkoli depresivní to celé bude. Ještě depresivnější ale je, že se mu ve skutečnosti neulevilo vů-
bec. Temná směs emocí zůstala od chvíle, kdy dnes ráno odešel z domu, stejná – na jedné straně rezignace, ale záro-
veň i odhodlání nějak vydržet.

Panebože. Panebože, Fi. Už to ví? Někdo už si toho musel všimnout. Někdo už jí to musel dát vědět. Možná už tam jede.

Posadí se, zády se opře o hlavu postele a snaží se zaměřit pozornost na něco v místnosti. Křeslo je z červené koženky, stůl z černé dýhy. Ten návrat k estetice osmdesátých let působí znepokojivěji, než by měl. Položí nohy na podlahu. Na chodidlech cítí teplo; vinyl nebo nějaká jiná umělina. Fi by to poznala hned, interiéry jsou její vášeň.

Celým tělem mu projede bolest, kdykoli si na ni vzpome-
ne. Zase nemůže dýchat. Postaví se, potřebuje trochu čerst-
vého vzduchu – pokoj je v šestém patře a ústřední topení tady úplně žhne –, ale okna za podivně naaranžovanými

závěsy jsou zajištěná. Po silnici mezi hotelem a letišťem jezdí černá, bílá a stříbrná auta. Na obzoru se klenou hory se stopami pepermintově modré na bílých vrcholcích. Je v pasti, obrátí se znovu do místnosti a nečekaně si vzpomene na otce. Natáhne ruku, aby se opřel o křeslo. Nepamatuje si ani název hotelu, který si vybral, protože je hned u letiště, ale ví, že je to tady bez duše... Přesně jak si zaslouží.

Protože on svoji duši prodal, přesně to udělal. Prodal svoji duši.

Ale ne tak dávno, aby zapomněl, jaké je ji mít.

Březen 2017

Vítejte na stránkách vašeho oblíbeného kriminálního podcastu „Oběť“, vítěze Ceny posluchačů za nejlepší dokumentární podcast. V každé epizodě máme oběť skutečného zločinu, která se vám svěřív s tím, co se jí stalo. V „Oběti“ nevyšetřujeme zločiny, ale nabízíme exkluzivní náhled na utrpení nevinných lidí. Zkušenost každé oběti je strastiplnou poutí, o kterou se s vámi podělí, ale i poučením a varováním – ať už jde o stalking, krádež identity, domácí násilí, nebo majetkový podvod.

Poslechněte si novou epizodu „Slovo má Fi“! Můžete si ji pustit přímo na našich stránkách nebo ve vaší oblíbené podcastové aplikaci. Nezapomeňte nám na twitteru napsat svoje názory a teorie s hashtagem #OběťFi.

Upozornění: obsahuje vulgarismy

Druhá série, třetí epizoda: „Slovo má Fi“ – 00:00:00

Jsem Fiona Lawsonová a je mi čtyřicet dva. Nemůžu vám říct, kde bydlím, jenom kde jsem bydlela *dřív*. Před šesti

týdny manžel prodal náš dům, aniž bych s tím souhlasila. Aniž by mi to vůbec řekl. Víím, že bych měla správně říct, že je to moje *podezření*, a že bych to měla říkat u všeho, tak to řeknu takhle: mám *podezření*, že všechno, co teď řeknu, je pravda. Smlouvy snad nelžou, ne? A odborníci potvrdili, že jeho podpis je pravý. Detaily zločinu pořád ještě neznám – nevím třeba, s kým na tom spolupracoval –, ale určitě chápete, že jsem se ještě nevyrovnala s tou základní skutečností, že jsem přišla o domov.

Přišla jsem o domov!

Až to všechno uslyšíte, možná si řeknete, že si za to můžu sama – a posluchači si určitě budou myslet totéž. Víím, jak to chodí. Všichni budou na twitteru psát, jak jsem blbá. A úplně to chápu. Slyšela jsem celou první sérii a přemýšlela jsem u toho úplně stejně. Mezi obětí a blbcem je tenká hranice.

Když jsem to byla nahlásit na policii, řekla mi paní policistka: „Paní Lawsonová, to by se mohlo stát komukoli.“ Snažila se ale jenom být milá, protože jsem plakala a jí bylo jasné, že šálek čaje mi nepomůže. (Možná by pomohla troška morfia.)

Ne, mohlo se to stát jedině někomu, jako jsem já – někomu, kdo je přehnaně idealistický a snaží se v lidech vidět to dobré. Někomu, kdo si naivně myslí, že může změnit něčí přirozenost. Udělat ze slabého muže silného. Stará známá písnička.

Proč jsem se sem přihlásila? Každý, kdo mě zná, vám řekne, že si zakládám na svém soukromí. Tak proč se vystavovat posměchu, lítosti nebo něčemu ještě horšímu? Částečně je to proto, že chci všechny varovat, že se to doopravdy může stát. Majetkových podvodů přibývá: v novinách se o tom píše v jednom kuse, policie a právníci dělají, co můžou, aby udrželi krok s moderními technologiemi. Kdo máte dům,

dávejte si pozor – nikdy nevíte, co na vás nějaký profesionální podvodník může zkusit. Nebo amatérský, když na to přijde.

Ještě bych chtěla říct, že vyšetřování pořád probíhá, a kdyby si někdo třeba na něco vzpomněl a měl nějaké informace, které by mohly pomoci, obraťte se, prosím, na policii. Někdy člověk neví, co by třeba mohlo mít nějakou souvislost se zločinem, dokud nezná ten správný kontext, a proto policii nevádí, že tohle dělám – aspoň mi to *nezakázali*, abych byla přesná. Jak asi víte, nemám povinnost svědčit proti Bramovi u soudu, protože jsme manželé. Je to dost ironie. Ode dne, co jsem ho vyhodila z domu, ho pokládám za exmanžela. Samozřejmě bych se mohla *rozhodnout*, že budu svědčit, ale jak říká moje právnička, všeho do času.

Upřímně řečeno mi připadá, že si myslí, že Brama k soudu už nikdo nedostane. Připadá mi, že si myslí, že už má dávno novou identitu, nový domov, nový život – což si všechno koupil za svoje nové peníze.

Říká, že neustále vznikají nové a nové metody, jak se lidé mohou navzájem podvádět.

I když jsou třeba manželé.

Když už jsme u toho, říkali jste, že by tohle mohl poslouchat a to by mohlo přispět k tomu, že se třeba ozve? Tak já vám něco řeknu, hlavně tedy *jemu* – a je mi jedno, co si myslí policie:

Ať tě ani nenapadne se vracet, Brame. Jestli se vrátíš, přísahám, že tě zabiju.

#OběťFi

@rachelb72 Kde je teda ten manžel? Zdrhnul?

@patharrisonuk @rachelb72 Musel se vypařit s prachama.

Za kolik asi tak prodal ten barák?

@Tilly-McGovern @rachelb72 @patharrisonuk To udělal její
MANŽEL? Wow. V jakém světě to žijeme?

**Bram Lawson, výňatek z wordového dokumentu
odeslaného z Lyonu v březnu 2017**

Abych zabránil případným pochybnostem, chci napsat hned na úvod, že tohle je dopis na rozloučenou. Ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, už jsem to udělal. Byl bych ale nerad, aby se to šířilo nějak necitlivě. Možná jsem zrůda, ale pořád jsem otec a mám dva syny, kteří budou smutní, že o mě přišli, a možná na mě budou mít i hezké vzpomínky.

Možná si na mě v dobrém vzpomene i jejich matka, vzácná žena, které jsem totálně zničil život.

A musím doplnit, že jsem ji nikdy nepřestal milovat.

3

„Slovo má Fi“ – 00:03:10

Je to šílená situace, doslova katastrofa, ale zároveň mi nějak připadá logické, že to takhle dopadlo, protože ten dům byl od začátku základ všeho. Našeho manželství, naší rodiny, našeho *života*: jediné v tom domě to nějak dávalo smysl. Bez něj – a to počítám i těch pár drahých dovolených, které jsme si dopřáli, když byly děti malé a my jsme byli šíleně nevyspalí – bylo najednou všechno špatně. Dům nás chránil, dával nám pocit bezpečí, ale i identitu. Udržoval nás čerstvé dlouho po datu spotřeby.

A řekněme si to na rovinu, tohle je Londýn, takže cena toho domu za poslední roky narostla víc, než jsme já nebo Bram dokázali vydělat. Byl to živitel rodiny, náš laskavý vládce. Přátelé i příbuzní to viděli stejně. Jako bychom se vzdali naší lidské síly a vložili ji do cihel a malty. Když nám vyšly nějaké peníze navíc, nedali jsme je do penzijních fondů nebo soukromé školy pro děti ani jsme se za ně nevypravili na víkend do Paříže – investovali jsme je do domu. Říkali jsme si, že se nám to vrátí. Byla to jasná volba.

To mi připomíná jednu věc, na kterou jsem si doteď nevzpomněla. Ten den, ten příšerný den, kdy jsem přišla domů a našla ve svém domě Vaughanovy, jim Merle otevřeně

položila otázku, která mě ani nenapadla: „Kolik jste za ten dům zaplatili?“

A i když to byla chvíle, kdy jsem byla svědkem destrukce svého manželství, svojí rodiny, svého *života*, přestala jsem plakat a čekala na odpověď.

„Dva miliony,“ řekla Lucy Vaughanová zlomeně.

A já jsem si pomyslela: *To by mělo být mnohem víc.*

My jsme stáli za mnohem víc.



Koupili jsme ho za čtvrtinu – v té době to byly pořád takové peníze, že jsme kvůli tomu nemohli spát. Jakmile jsem ale viděla dům na Trinity Avenue 91, nechtěla jsem trpět nespavostí nikde jinde. Bylo v tom to sebevědomí střední třídy, chtěla jsem mít fasádu z červených cihel, kamenné obložení a křídově bílé zdi, vistárie obrůstající balkón nad vchodovými dveřmi se zábradlím z tepaného železa. Dům byl působivý, ale přístupný; solidní, ale romantický. A to ani nemluvím o sousedech, se kterými jsme byli stejná krevní skupina. Postupně jsme vyloučili všechny ostatní varianty, vzdali jsme se dostupné stanice metra a vyměnili ji za pomalé předměstské tempo, za čerstvý vzduch, který voní jako kandované ovoce.

Vevnitř to bylo jiné. Když si vybavím, kolik času a energie (a peněz!) jsme investovali do všemožných úprav toho interiéru, nechce se mi věřit, že jsme se do toho dobrovolně pouštěli. Říkám to teď páté přes deváté, ale byla to rekonstrukce kuchyně, oprava koupelny, předělání zahrady i předzahrádky, renovace šatny v přízemí, zrestaurování posuvných oken, broušení parket. A když jsme všechno zadaptovali a předělali, pustili jsme se do inovací: nové

skleněné dveře na zahradu, nové kuchyňské skříně a linka, nové šatníky pro kluky, nová prosklená přepážka v jídelně, vpředu nový plot a branka a vzadu nový dětský domeček a houpačka. Tak to šlo pořád dál. Já a Bram (dobře, hlavně já) jsme jako ředitelé nějaké neziskovky každoročně sestavovali rozpočet, všechen volný čas trávili tím, že jsme hledali nejlepší ceny, domlouvali se s řemeslníky, na internetu i všude jinde sháněli materiály a nářadí, dohadovali se o barvách a vzorech. Smutné je, že jsem si nikdy nedokázala spokojeně říct: „Tak, a máme to hotové!“ Ideál dokonalého domu pro mě zůstával nedosažitelný jako rytíř na bílém koni v zamilovaném románu.

Kdybych se mohla vrátit v čase, myslím, že bych se na to všechno vykašlala. Soustředila bych se na lidi. Zadaptovala bych je, aby se nezničili.

#OběťFi

@ash_buckley To je neuvěřitelný, jak levný byly tehdy nemovitosti.

@loumacintyre78 Levné? 500 táčů? V Prestonu tedy ne. Víte, on svět nekončí za hranicemi Londýna!

@nichieschambers Předělaná zahrada i předzahrádka? Dohadovali se o barvách a vzorech? To ta ženská myslí vážně?



Předchozí majitelé domu byli postarší manželé. Představovali jsme si, že takoví jednou budeme i my. Měli za sebou kariéru přiměřeně úspěšných učitelů (dům kupovali v době, kdy ke koupi rodinného domku člověk nemusel být manažer v korporátu jako my nebo později bankéř jako

Vaughanovi), a protože děti jim už vylétly z hnízda, cítili, že přišel čas se posunout a zužitkovat majetek. Chtěli cestovat a já jsem si je představovala jako kočovníky v poušti pod hvězdnatou oblohou.

„Musí být hrozně těžké se s takovým domem rozloučit,“ řekla jsem Bramovi, když jsme se vraceli do našeho bytu poté, co jsme tam jeli kvůli rozměrům oken a nakonec s nimi vypili dvě láhve vína. Překračoval povolenou rychlost, asi byl i opilý za volantem, ale když jsme ještě neměli kluky a ve hře byly jenom životy nás dvou, moc mě to netrápilo. „Cítila jsem z nich takovou melancholii,“ dodala jsem.

„Melancholii? Celou cestu do banky budou brečet jako želvy,“ řekl Bram.

Bramův word

Co se vlastně stalo? Jak jsem se dostal až na dno zoufalství?

Věřte mi, že pro všechny zúčastněné by bylo lepší, kdybych tohle rozhodnutí udělal už dávno. I zkrácená verze bude hodně dlouhá. (Takže tohle nebude jenom krátký dopis, ale asi docela obsáhlý příběh.)

Než ale začnu, zeptám se: Nebyl ten dům náhodou prokletý? Nezničil neodvratně každého, kdo se v něm usadil?

Víte, ti staří manželé, od kterých jsme dům koupili, se rozváděli. Prozradil mi to člověk z realitky, když jsme se vraceli ze schůzky s naším projektantem. („Nechcete se podívat do místní hospody?“ zeptal se a já se rozhodně nechal dvakrát pobízet.)

„Asi to není něco, co bych měl vykládat zájemcům o koupi,“ připustil. „Představa, že se člověk stěhuje do domu, kde se někomu zhroutilo manželství, není úplně lákavá.“

„Hm,“ zabručel jsem a zvedl sklenici k ústům jako pak na tomhle místě ještě tisíckrát. Pivo měli slušné a v lokále byla příjemná atmosféra starých časů. Na rozdíl od většiny podniků v okolí si tady dokázali zachovat původní ráz.

„Divil byste se, jak často se rozvádějí právě lidé v jejich věku,“ pokračoval. „Děti odejdou na vysokou a najednou máte s manželkou dost času si uvědomit, že se už spoustu let navzájem nesnášíte.“

„Vážně?“ podivil jsem se. „Myslel jsem si, že to udržování manželství jenom kvůli dětem byl problém generace našich rodičů a dneska už je to jinak.“

„No, není to tak úplně pravda. Rozhodně ne tady. Je to tady celkově tradičnější, než je na první pohled vidět.“

„Ale je to jenom rozvod. Mohlo by to být horší. Třeba kusy mrtvol v odpadu.“

Rozesmál se. „Tak *to* už bych vám vážně neprozradil,“ řekl.

Fi jsem to neřekl. Měla svoji romantickou představu o stárnoucím páru, který se za poslední plat vypraví do pouště a bude se tam projíždět na velbloudech jako Lawrence z Arábie. Výprava horkovzdušným balónem přes Vesuv a podobné kraviny. Jako by učitelé neměli možnost takhle cestovat každé prázdniny už čtyřicet let.

Byli jsme na prohlídkách už v desítkách domů a rozhodně jsem nemohl potřebovat, aby si to u prvního, který nám vyhovoval, rozmyslela ze strachu, že by ta *melancholie* mohla být třeba nakažlivá. Jako neštovice nebo tubera.

„Slovo má Fi“ – 00:07:40

Jestli jsem věděla, že hodnota domu pořád roste? Samozřejmě ano. Na ceny nemovitostí jsme se dívali úplně pořád. Ale

nikdy bych ho neprodala. Naopak: doufala jsem, že zůstane v rodině, že se nám povede zařídit, aby tam naši kluci mohli vychovat i svoje děti a moje vnoučata mohla usínat ve stejných dětských postýlkách a pod stejnými okny jako mí synové.

„Jak si to přesně představuješ?“ ptala se mě kamarádka Merle. Bydlí kousek od nás. (Tedy od toho domu, kde jsme *bydleli*, pořád je pro mě těžké ten minulý čas přijmout.) „Jaká je pravděpodobnost, že jejich manželky budou chtít žít společně v jednom domě?“

Bylo bez diskuze, že rozhodovat budou ženy. Na Trinity Avenue v Alder Rise vládl matriarchát.

„Úplně konkrétně jsem o tom nepřemýšlela,“ řekla jsem. „Nemůžeš mě prostě jenom nechat snít?“

„Jenom se bojím, že nic víc než sen to nebude, Fi.“ Merle se lehce usmála svým tajuplným způsobem, který v člověku vyvolával dojem, že si ho musel něčím *zasloužit*, že patří mezi vyvolené. Ze všech žen z mého okolí věnovala asi nejméně starostí svému vzhledu – byla drobná a šlachovitá, s tmavýma očima a často rozčuchanými vlasy –, a proto byla zákonitě jedna z nejatraktivnějších. „Obě dobře víme, že budeme domy muset časem prodat, abychom měly na pečovatelskou službu. Až přijde Alzheimer.“

Půlka žen v ulici byla přesvědčená, že má Alzheimer. Ale byly jenom přetížené, v nejhorším případě trpěly úzkostmi. Právě to mě sblížilo s Merle, Alison a Kirsty: neurózy šly mimo nás. Nenechaly jsme se ničím vykolejit.

Když se teď slyším, musím se tomu smát: mimo nás? A co rozpad manželství, zrada, podvod? Kdo jsem si myslela, že jsem?

Na to jste si názor asi už udělali. Je mi jasné, že mě všichni odsoudí – a věřte mi, že se sama odsuzuju taky. Ale když už

jsem se rozhodla mluvit, musím mluvit upřímně a otevřeně. Nebudu ze sebe dělat něco, co nejsem.

#Oběťi

@PeteYIngram Hmm. Přijít o luxusní barák a stát se obětí násilného zločinu se podle mě nedá srovnávat.

@IsabelRickey101 Cože? Přišla o střechu nad hlavou!

@PeteYIngram @IsabelRickey101 Na ulici ale neskončila, nebo snad jo? Pořád má práci a všechno.



Čím se živím? Pracuju čtyři dny v týdnu jako account manažerka ve firmě, co prodává vybavení do domácnosti – měla jsem teď na starosti novou kolekci fairtradových kobereců nebo nádherné spirálovité dekorace od italských sklářů.

Je to skvělá firma s celostním a progresivním přístupem: věřili byste, že mi nabídli zkrácenou pracovní dobu, protože mám děti? A to je maloobchodní prodej! Podpořili nějakou celoevropskou iniciativu na podporu pracujících matek a já jsem se zrovna ocitla ve správný čas na správném místě. Tak jsem se chopila příležitosti a odcházet nehodlám.

V nějakém korporátu bych si asi vydělala víc, ale dostatek volného času pro mě byl vždycky důležitější než vysoký plat. Nemusíme být všichni jenom přepracovaní, ne? A vím, že je to klišé, ale těší mě práce s hezkými věcmi ruční výroby, které místu, kde žijete, dodají atmosféru opravdového domova.

Ano, i přesto, že teď žádný nemám.

Bramův word

Skoro deset let jsem pracoval v jedné firmě na ortopedické pomůcky v Croydonu jako regionální obchodní zástupce pro jižní a východní Londýn. Hodně jsem cestoval, hlavně ze začátku. Prodával jsem různé ortézy a dlahy – na kolena, lokty –, cestovní polštářky, kýlní pásy, ale mohlo to být vlastně cokoli. Sešivačky, psí žrádlo, pneumatiky, solární panely.

Ta práce neměla a nemá žádný smysl.

„Slovo má Fi“ – 00:10:42

Ano, s Bramem spolu nejsme od loňského léta. Jestli si vzpomenu, proč jsme se rozešli? Vzpomenu si úplně přesně *proč* a úplně přesně *kdy*: 14. června 2016 ve 20:30. To jsem ho našla vzadu na zahradě, jak si to rozdává s nějakou ženskou v dětském domečku.

Že si ale vybrali místo, co? Nádhernou slunnou oázu v ústraní, kde rostly hortenzie, fuchsie a růže; za trojúhelníčkem zašlého střapatého trávníku s modro-bílou fotbalovou brankou, která zažila nejedno sportovní drama. *Dětský koutek!*

To je podle mě skoro stejně zvrácené jako ten čin samotný.

Měla jsem být zrovna v hospodě s pár lidmi z práce, ale to se zrušilo a já jsem si řekla, že nebudu volat domů a místo toho rodinu překvapím – že se nečekaně objevím, kluci budou jásat a já jim přečtu pohádku na dobrou noc. *Maminko, ty jsi doma!* Trocha uznání za něco, co jinak berou jako samozřejmost. Připouštím, že jsem se chtěla i přesvědčit, že je všechno v pořádku s Bramem, ale jenom proto, že jsem doufala, že bude.

On by vám samozřejmě tvrdil, že jsem ho toužila natchytat, a s odstupem času si říkám, že na tom je možná taky kus

pravdy. Možná to udělal, protože tušil, že si myslím, že se to stane. Možná celá ta hrůza vznikla jako sebenaplňující prorocství.

(Oběti mají sklon se obviňovat. Ale to asi víte.)

Když jsem vešla do domu, bylo ticho jako v hrobě – vlak měl zase zpoždění, takže jsem kluky stejně nestihla, už měli po večerce. Předpokládala jsem, že Bram bude ještě nahore, protože usnul při předčítání „Jakuba a obří broskve“. (V celém Alder Rise se nenašel muž, kterému by se tohle nestávalo. V otupělosti z paralelních myšlenek na pracovní povinnosti ho takhle uspí zvuk vlastního hlasu.) Šla jsem se po špičkách podívat nahoru. Kluky jsem našla spát ve správných postýlkách, se staženými závěsy a nočními lampičkami rozsvícenými na modrých nočních stolcích. Všechno bylo v pořádku – až na to, že nikde nebyl jejich otec.

„Brame?“ zašeptala jsem. Chodila jsem z místnosti do místnosti a začínala jsem být ošklivě rozzlobená. *Nechal je samotné*, napadlo mě, když jsem se vracela dolů; ten blbec nechal sedmiletého a osmiletého kluka o samotě! Asi si šel do Parade pro nějaký hnus z polotovarů, nebo je dokonce na pivo U Dvou sládků. Ale pak jsem si řekla: *Ne, to přece ještě nikdy neudělal*. Je dobrý otec, to všichni vědí. To si spíš třeba zrovna skočil pro telefon, který si zapomněl v autě. Protože jsme bydleli kousek od Parade a spousta rodin na Trinity Avenue měla dvě auta, málokdy se nám povedlo zaparkovat před domem. Docela často jsme museli nechat auto dokonce až u křižovatky s Wyndham Gardens. Asi jsme se zrovna minuli: každou chvíli se objeví ve dveřích. Řekne, že kdybychom se vzdali části předzahrádky a udělali z ní místo na parkování, nemuseli bychom tyhle věci vůbec řešit, a vrátí klíčky od auta na talířek, kam je dáváme.

Nic takového ale neřekl, protože se ve dveřích neobjevil. Kdyby moje posezení s kolegy náhodou neodpadlo, byly by děti v domě samy bez dospělého, který by je měl na starosti.

Samozřejmě mě napadlo, že se mu něco mohlo stát, ale jakmile jsem na kuchyňské lince našla otevřenou láhev bílého vína, došlo mi, že to moc pravděpodobné není. Podle toho, jak byla láhev orosená, jsem poznala, že ještě před chvílí musela být v lednici, takže jestli ho unesli mimozemšťani, nastupoval k nim do lodi se sklenkou Sancerre v ruce.

Dveře na zahradu byly odemčené a já vstoupila do vlahého večera, všechno bylo růžové a zelené a zlaté. Nevěděla jsem, že na zahradě někdo je, ale nějaký podivný neklid mě přiměl jít se podívat až dolů k domečku. Tehdy byl skoro nový, Bram ho postavil pár měsíců předtím – roztomilá boudička s žebříkem a klouzačkou. Dveře, které byly většinou otevřené dokořán, teď byly zavřené.

Neslyšela jsem nic, co by se vymykalo normálnímu letnímu večeru na předměstské zahradě – manželské páry se svolávaly k večeři, rodiče zaháněli starší děti do postelí, ptáci, kočky a lišky na sebe vzájemně nadávali – a já jsem se k těm hlasům nepřidala tím, že bych začala volat Bramovo jméno, protože už mi bylo jasné, že je v domečku.

Co jsem čekala, že uvidím, když jsem se nakláněla přes rám klouzačky, abych nahlédla oknem dovnitř? Dýmku na crack? Monitor notebooku s nějakou nevyslovitelnou odporností? Upřímně řečeno jsem si myslela, že si tam potají dává cigaretu, a už jsem se dopředu uklidňovala a připravovala, že vyklidím pole. Na světě byly horší věci a já jsem nebyla jeho doktorka.

Trvalo mi asi vteřinu, než jsem v šeru rozeznala neurčité tvary, ale určitě ne o moc déle, protože ten rytmus byl až banálně jednoznačný: dva lidé, kteří mají sex. Ženatý muž,

který má vášnivý sex s jinou ženou – to byla podstata věci. Ano, jeho *manželka* ten večer neměla být doma, ale pořád tam byly děti, které nemohl vystavit tomu, že se třeba probudí a zjistí, že dům je prázdný. Ráno budou mamince překotně vyprávět, jak se bály a představovaly si to nejhorší: „Dům byl *úplně* prázdný! Báli jsme se, že tatínka někdo *zavraždil!*“

Sevřel se mi žaludek, když jsem si uvědomila, jakou mám v tu chvíli moc. Mám rozrazit dveře, jak by si zasloužil, nebo se potichu ztratit a čekat? (Na co? Abych zjistila, jestli to udělá znovu? Tohle jako důkaz úplně stačilo.) Pak jsem zahlédla jeho obličej obludně zdeformovaný vzrušením a bylo mi jasné, že nemám na výběr. Otevřela jsem dveře a oni vyskočili jako vylekaná zvířata. Poloprázdná sklenice vína u dveří se zakymácela, ale nespadla.

„Fi!“ vydechl Bram, úplně vyvedený z míry.

Víte, někdy před rokem jsem náhodou zaslechla, jak o mně moje sestra Polly mluví s kamarádkou: „Je to v každém směru normální chytrá ženská, ale Bram je její slepá skvrna, odpustí mu úplně všechno.“

Chtěla jsem tam tehdy vtrhnout a říct jí: „Udělal to jednou, Polly! Jenom jednou!“

Tak teď už to bylo dvakrát. A musím říct, že svým způsobem pro mě byla úleva to zjistit. Taková úleva, že to bylo skoro příjemné.

„Brame,“ řekla jsem.

Bramův word

Začnu tou záležitostí v domečku, protože je mi jasné, že Fi by začala stejně – i když vám můžu rovnou říct, že to není to podstatné. Ale byl to oficiální spouštěč, náš atentát na

arcivévodu Ferdinanda, takže to má v celém příběhu samozřejmě svoje místo.

Jméno té ženy není důležité, a protože předpokládám, že její manžel nic neví a asi by nebyl potěšen, kdyby byla spojována se mnou a mými přečiny, budu jí v tomhle dokumentu říkat Constance. (Podle lady Chatterleyové. Doufám, že mi tenhle malý žertík odpustíte. A ne, nejsem žádný velký čtenář. Jenom jsem to jednou viděl jako film – s Fi.)

„Říkala jsem si, že se stavím,“ řekla mi ten večer u dveří a mně bylo hned jasné, co to znamená. Přišlo mi, že je dost opilá, ale možná to tak jen vypadalo, jak byla rozrušená z vlastního rozhodnutí – to už je totiž samo o sobě afrodisiakum, což všichni muži vědí odjakživa. „Mluvil jsi o tom, že bys mi ukázal ten domeček pro děti, co jsi postavil, pamatuješ?“

„Vážně? Nevím, jestli je to nějaká velká podívaná.“

Vytáhla z kapsy iPhone. „Mohla bych si ho aspoň vyfotit? Chtěla bych ho ukázat svému truhláři.“

„Svému truhláři?“ zasmál jsem se. „Tak dobře, samozřejmě. Jenom doufám, že víš, že si to celé můžeš normálně koupit v každém hobbymarketu. Já jsem to jen sestavil a vyrobil k tomu klouzačku.“

„Ta klouzačka je ale na tom to nejlepší,“ vykřikla. „Možná ji vyzkouším – jestli se mi tam vejde zadek.“

Mohlo to znamenat něco jiného, než že chce, abych se na něj podíval?

„Nemáš nějaké víno?“ zeptala se, když jsme procházeli kuchyní.

Měla na sobě bílé bavlněné šaty nabírané v ramenou a pod ňadry sepnuté páskem. Látka byla tak jemná, že se jí při každém kroku zachytávala o stehna.

Víte, není pravda, že sexuální pokušení dělá z chlapů zvířata neschopná racionálního vyhodnocení situace. Spíš je

postupně oslabuje. Když jsem si všiml, jak jí šaty vyjíždějí nahoru, řekl jsem si nejdřív: *Vůbec na to nemysli. Ani náhodou.* Když jsem otvíral víno, problesklo mi hlavou: *Vždyt bylo jasné, že jednou povolíš.* A když jsem ji vedl po zahradní cestičce (to zní přílišně), říkal jsem si: *No tak, aspoň ne tady, když vevnitř spí tvoje děti.* A nakonec: *Dobře, tak jenom jednou a tím to končí.*

To už jsme byli v domečku, dveře zavřené, a ona se ke mně tiskla celým tělem: byla rozpálená, vlasy zvlhlé potem, ruměncem v obličejí. A bylo to právě tím teplem – ne měkkostí, troufalostí ani vlhkostí, ne vůní potu nebo Chanelu nebo vína. Horká kůže v sobě má naléhavost. Cítíte krev druhého člověka, která tu vaši přitahuje jako magnet.

Je to jasný signál, že to za to stojí.

Je to signál, že to stojí za všechno, co máte. Za všechno, na čem vám záleží.

Tak jo, možná člověk *opravdu* ztrácí schopnost racionálního vyhodnocení situace.

„Slovo má Fi“ – 00:17:36

Ne, nechci říkat, jak se jmenuje. Nechci zbytečně ubližovat lidem. Taková odhalení málokdy zasáhnou jenom člověka, kterého se to přímo týká: často zraní i jeho rodinu a blízké. A ve výsledku to ani není důležité. I kdyby měla masku a já netušila, kdo je, cítila bych se úplně stejně: taková je pravda. Ani jsem na ni nepromluvila, neřekla jsem jí jediné slovo. Nechala jsem je vstát a počkala na něj v obýváku. Pustila jsem televizi, abych nemusela poslouchat, jak se loučí, ale když jsem uslyšela, jak se za ní zavřely dveře, zase jsem ji vypnula.

Slyšela jsem, jak na mě mluví, ještě než otevřel dveře do obývacího pokoje: „Fi, já...“

Okamžitě jsem ho přerušila: „Nech toho, Brame. Vím, co jsem viděla, a nechci o tom mluvit. Tohle je konec. Chci, abys odešel.“

„Cože?“ Stál smutně ve dveřích a snažil se tomu zasmát. Trochu hrál statečného, ale bylo vidět, že má strach. Byl rozčuchaný a u spánků měl vlasy zpocené, ještě měl zarudlou kůži – specifická zranitelnost muže vyrušeného uprostřed sexu.

„Nemůžeme být spolu. Tohle manželství skončilo.“

Viděla jsem na něm, že neví, jak zareagovat. Moje klidná rozhodnost ho vyváděla z míry víc než hysterický záchvat, který očekával.

„Myslela sis, že jsem se vykašlal na kluky, vid’?“ řekl.

Znala jsem ho jako svoje boty a věděla jsem, že se při každém konfliktu snaží nenápadně změnit téma, aby nemusel přímo reagovat na moje výtky a odvedl tak pozornost od hlavního přechodu.

„Vážně sis myslela, že bych prostě odešel a nechal je tady samotné?“

To bylo mazané i na něj: ta špatná jsem byla já, protože jsem ho nespravedlivě podezírala z nedbalosti. Ani jsem to nemusela vyslovit, zhřešila jsem myšlenkou. „Z domu jsi odešel,“ upozornila jsem ho.

„Byl jsem na zahradě.“

„Jasně, máš pravdu. Mezi tím, co jsi dělal, a vynášením smetí nebo okopáváním záhonu vlastně není žádný rozdíl.“

Nadzvedl obočí, jako by mu v téhle situaci přišla ironie nevhodná a on měl vlastně právo se kvůli tomu pohoršovat. Prsty si ale přejížděl po rtech jako vždycky, když byl v nejistotě.

„Můžeš bydlet u maminky,“ řekla jsem chladně. „Zítra si promluvíme o tom, v které části prázdnin se budeš moct vidět s kluky.“

„Prázdnin?“ To ho šokovalo. Asi si představoval, že i když bude muset odejít, bude to jenom na chvíli, aby se situace trochu uklidnila.

„Kdybys opravdu potřeboval, můžu s nimi odjet k našim. Ale asi se shodneme, že bude lepší, když zůstaneme a odejdeš ty.“

„Máš pravdu. Samozřejmě máš pravdu.“ Teď chtěl ukázat, že spolupracuje, a vyběhl nahoru pro nějaké věci. Slyšela jsem, jak se na chvíli zastavil, a věděla jsem, že je u kluků a naposledy před odchodem se na ně dívá. Z toho mi bylo trochu smutno.

„Fi?“ Zase stál ve dveřích, u nohou měl krosnu, ale já jsem se na něj ani nepodívala.

„Nechci nic slyšet, Brame.“

„Prosím tě, ne,“ řekl. „Jednu věc mě musíš nechat říct.“

Povzdechla jsem si a zvedla oči. Co to asi tak mohlo být za věc? Nějaké zaklínadlo, aby mi vymazal krátkodobou paměť?

„Jakkoli jsem tě zklamal jako manžel, jako otec takový nejsem. Udělám všechno pro to, aby tím kluci netrpěli. Cokoli řekneš. Nechci jim zmizet ze života.“

Přikývla jsem, opravdu mě tím dojal. Potom odešel. Odešel jako někdo, kdo si uvědomil, že mu mizí půda pod nohama, až ve chvíli, kdy už tam opravdu žádná nebyla.

#OběťFi

@Emmashannock72 Kdyby tohle udělal můj muž, uřízla bych mu koule!

@crime_addict Podle mě jsi ho měla rovnou křísnout.

„Slovo má Fi“ – 00:21:15

Ano, slyšeli jste správně. Už jednou mi nevěrný byl.

Neznamená to, že jsme snad nikdy nebyli šťastní. To jsme spoustu let byli, doopravdy. Ze začátku jsme byli nerozluční, neměli jsme vůbec potřebu držet si nějaký odstup, než se poznáme. Byla v tom tělesná přitažlivost, to ano, ale psychická taky, úplně upřímně jsme jeden druhého fascinovali. Já jsem byla navenek tichá, ale zároveň sebevědomá, on hodně mluvil, ale uvnitř byl... vlastně nevím, možná ztracený, možná dokonce prázdný. A já ho chtěla naplnit. Když jsme se vzali, měla jsem pocit, že jsem dosáhla nedosažitelného. Usadila jsem se s mužem, který vždycky říkal, že se nechce usadit – samozřejmě dokud nepoznal mě.

Můj zájem o něj trochu polevil, když bylo potřeba pořádně pečovat o dům, a pak jsme měli děti, ale v téhle životní etapě to podle mě takhle mají všichni. To oslabení zájmu je pak všudypřítomné. Člověk si zvykne.

Před pár lety se tedy vyspal s jednou kolegyní na team-buildingu. Přespávání v hotelu, alkohol zadarmo, uvolněná nálada: prostě klasika. Viděla jsem SMS, které mu posílala, a ani chlap jako Bram, který se dokáže vylhat ze spousty nepřijemností, nemohl popřít, co se stalo.

V době toho jeho *teambuildingu* jsem byla sama doma s kluky. Byli tehdy malí, mohlo jim být čtyři a pět, a určitě si dokážete představit, že jsem toho měla až nad hlavu. Byla to naprosto odporná zrada, to ano, ale odporná vlastně důvěrně známým způsobem. Říkejte si, co chcete, ale v tom, že hodně lidí zažilo a zažívá totéž, určitou útěchu vidím.

„Nikomu o tom neříkej,“ kladla mi na srdce Alison, když jsem se jí a Merle svěřovala s tím, že jsem se rozhodla mu odpustit. (*Odpustit* není úplně výstižný výraz, ale lepší mě nenapadá.) „Lidé budou soudit tebe, ne jeho.“

Byla to rada, které jsem se měla držet, protože už když jsem o tom říkala Polly, bylo mi jasné, že dělám chybu. Proti Bramově šarmu byla od začátku imunní a teď měla konečně důkaz, že se v něm nemýlila. A i když jsem mu sama odpustila, ona se k tomu rozhodně neměla. Bylo to navíc přesně tak, jak předpovídala Alison: vinila z toho především mě. „Nemůžeš být s někým, kdo je tak prvoplánově *víš, co myslím*, a nepředpokládat, že bude ostatní přitahovat stejně jako tebe,“ řekla mi.

„Tak prvoplánově co?“

„Sexy, Fi. A ještě s tím vnitřním neklidem, co v sobě má.“

„To ho takhle vnímají všichni?“

„No jasně. Je to prostě ten typ. Drsník. Může se snažit sebevíc, ale některé věci se nezmění.“

„To je jenom stereotyp,“ řekla jsem.

Přesně jako když jsem o tom mluvila s Bramem.

„Nevím, jestli ti ještě někdy dokážu důvěřovat,“ řekla jsem mu.

„Zkus to,“ prosil. „Už nikdy se to nestane, věř mi.“

Zkusit, věřit, důvěřovat: když máte dvě malé děti, je to pořád tisíckrát lepší než ta druhá varianta. A vím jistě, že mi od té doby *byl* věrný – tedy až do loňského června.

Jestli jsem mu byla věrná já? To je vtipné. Samozřejmě ano. Nezapomínejte na ty děti. I kdybych třeba toužila po románu – což jsem netoužila –, neměla bych na něj čas.

A ne, Polly není vdaná.

Bramův word

Pokud to ještě nevíte, dozvíte se to brzy: jedno mimomanželské selhání v minulosti už nastalo. Nebudu to moc rozebírat, protože, jak už jsem říkal, o sex nejde. Láska a věrnost nejsou totéž, i když ženy říkají něco jiného. (A zase nebudu jmenovat. Byla to kolegyně z práce, úlet na jednu noc. Brzy potom z firmy odešla.)

Proč jsem podvedl ženu, kterou miluju? Nejlíp se to dá vysvětlit asi tak, že to nebyla žádná závislost nebo nutková potřeba, ale něco jako vzpomínka na pocit hladu po letech kvalitního stravování. Přesvědčení, že mi bylo líp, když jsem byl zoufalý, měl jsem ostřejší smysly, dokázal jsem i dobré věci vnímat intenzivněji. Taková nostalgie egomaniaka.

Pokračovat nebudu. Je mi jasné, že už teď zvedáte oči v sloup. Ukážete ten poslední kousek kolegovi nebo kolegyni a řeknete: „Tak tohle mi stačí.“

„Slovo má Fi“ – 00:24:41

A nemyslete si, že nevím, že mu po tom teambuildingu Polly začala říkat *Bimbam Bram – dík, madam*.

Docela chytré, to se musí nechat.

Jak mu začala říkat po incidentu v domečku, říkat nebudu. To by se nedalo odvíšlat.

Bramův word

Když byli kluci malí a Fi se začala rozčilovat, dělali jsme si legraci, že je jako čarodějnice. Samozřejmě v tom byla něha. I když u mě pak už méně – to když jsem pochopil, že v devíti případech z deseti jde po mně.

6

Pátek, 13. ledna 2017

Londýn, 13:00

„Je nám líto, ale volané číslo neexistuje.“

„Tak co?“ ptá se Lucy Vaughanová.

„Nic.“ Téhle ženské s falešnými e-maily a utkvělou představou, že jí patří cizí dům, se musí zbavit. Měla by rovnou zavolat policii? Nebo počkat, až sežene Brama, aby téhle drzé invazi mohli čelit společně? A když už si sem Vaughanovi nastěhovali tolik nábytku, počítá se to jako squatting? Co přesně vlastně dělají?

Otázky bez odpovědí. Působí stejně neskutečně jako všechno, co se jí odehrává před očima. Celé je to jako halucinace, ničemu nevěří.

Zkouší Bramovi volat podruhé. Potřetí.

„Je nám líto, ale volané číslo neexistuje.“

Nemůže mu ani nechat vzkaz. „Kde sakra je?“

Lucy ji pozoruje, v ruce má svůj telefon. „Máte dvě děti, ne? Není někde s nimi?“

„To ne, jsou ve škole.“ Jak je možné, že toho o ní Lucy tolik ví, když ona ještě před pár minutami ani netušila, že Lucy existuje?

Máma, napadne ji. Poprosí ji, aby vyzvedla kluky ze školy a vzala je k sobě. Sem nemůžou. Kdyby viděli, co se stalo s jejich pokojíčky a věcmi v nich, hodně by je to rozrušilo.

Kam všechno zmizelo? Ta zvláštní paní si jistě může myslet, že jí dům patří (i když Fi si pořád myslí, že je to spíš kanadský žertík), ale jeho obsah je jednoznačně a neúprosně pryč. Někdo ho fyzicky odstranil.

A pak se to stane – není to myšlenka, spíš instinkt, záchvň, který se jí dostane do vědomí v podobě ohromujícího děsu: když během dvou dnů mohly zmizet všechny její věci, co její *děti*? „Panebože,“ řekne. „Prosím, ne, prosím...“ Chvějícíma se rukama hledá v telefonu kontakt na školu.

„Co se děje?“ ptá se Lucy napjatě. „Co se stalo? Komu voláte?“

„K dětem do školy. Musím... Paní Emeryová, dobrý den! Tady Fi Lawsonová. Můj syn Harry chodí do třetí třídy a Leo do čtvrté.“

„Samozřejmě, já vím. Jak se máte, paní...“ začne školní sekretářka, ale Fi ji přeruší.

„Musíte je hned jít zkontrolovat.“

„Zkontrolovat? Asi vám nerozumím.“

„Můžete se jenom podívat, že jsou tam, kde mají být? Ve třídě, na hřišti, já nevím. Je to moc důležité.“

Paní Emeryová přemýšlí. „Čtvrtáci teď budou asi v jídelně...“

„Prosím!“ Není to ani zaúpění, je to zoufalý výkřik. Tak silný, že se Lucy lekne. „To je mi jedno, jenom se podívejte, jestli tam jsou!“

Po chvíli šokovaného ticha se ozve: „Počkáte chvílku u telefonu?“

Fi se snaží zachytit něco z rozhovoru mezi paní Emeryovou a její kolegyní. Trvá to asi deset sekund a pak se paní